

MINDSZENTI LAP

Előfizetési ár:

Egész évre	4 korona
Fél évre	2 korona
Negyed évre	1 korona

Vegyes tartalmu hetilap. Megjelen minden vasárnap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kossuth Lajos-utca 9. sz., hová a lapot érintő megkeresések intézendők.

Hirdetéseket

és nyílt-téri közleményeket a kiadóhivatal jutányos ár mellett közöl.

Kivándorlás Mindszentről

Megyénket is hatalmukba kerítették már a kivándorlási ügynökök. A szocialista vándor apostolok igényt növelő büntetlen izgatásai megtermették gyümölcsüket agyonzaklatott megyénkben is. Mint Szentesről értesülünk, Csongrádról 29, Szentesről 42, Szegvárról 12, Mindszentről 20 egyén kért Amerikába szóló utlevelet a lefolyt december hónapban. Tegyük hozzá, hogy éppen a bőtermésű esztendő után s olyanok, akik jobbára a földmivelés után keresték itthon kenyerüket.

Mi történik uramfia akkor, ha megint rossz esztendő szakad ránk?! Mi más, mint hogy szaporodván a reményvesztettek száma, szaporodni fognak az Amerikába kívánczók is. De még ha jó termésű évek jönnek is, az esetben is szaporodni fognak a mozdulni vágyók; mert a népesség szaporodása, a birtoktesteknek legapróbb részletekre történő szét darabolása következtében a nép egymástól nem élhet. Teret nem talál, ahol két keze

munkájával biztosítani tudná magának és családjának az évi kenyeret.

Teremjen bármily sok, mindenki nem lehet földbirtokos, mindenki nem lehet részes; nem lehet napszámos sem, nem lehet hivatalnok sem.

Azok tehát, akik sem nem lehetnek földesgazdák, sem nem gazdálkodhatnak bérelt földön, sem nem juthatnak részhez és hivatalhoz, miután az egész éven át kereshető napszám nem elegendő családjuk föntartásához, kénytelenek sátorfájukat összeszedni s boldogabb hazát keresni.

Ezeknek aztán készítheti akár a megye, akár más a munkásházakat, azok ugyan már nem költöznek beléjük. De hát mi történik akkor, ha ez a kivándorlás akármilyen méretekben tovább halad, akár gyarapodni fogna? Hát bizony megyénk el fog néptelenedni, mint némely felső vármegye. S a tejjel-mézzel folyó Kánaán földjén maguk maradnak a tanácstalanul me-rengő megyeházbéliek, a következetesen maradi lelkű latifundiumos mágnások tanácsadó tisztjeikkel.

S jól vigyázzanak azok, akiket illet, hogy mindez hamarabb be fog következni, mint ahogy elképzelik. Mert a lavinának is csak az első mozdulata lassu, a többi annál gyorsabb, munkája pedig annál irtózatossabb.

Ne késsenek tehát az elhárító intézkedésekkel, amíg siker koronázhatja igyekezetüket s köny és átok helyett hála kíséri lépteiket.

Irják a lapok, hogyha a munkáskéz hiányzik, gépeket állítanak többet, szántókat legelőknék hagynak stb. Mindehhez lesz mindig elég erő. Hát ez lehetséges. De gondolt-e valaki arra, hogy kik védik meg itt a Tisza mentén azokat a területeket, amelyeket az ezernyi kubikos 50 éven át annyi áldozattal tett művelhetővé?! Talán a kulik, csángók, galiciaiak?

Jó lenne tehát mindenkinek idejében munkához látni, még naplemente előtt! S biztosítani a földnek, a földhöz ragasztani azt a népet, amelyet munkájáért csak az idegen országbeliek tudnak megbecsülni, nem a földnek birtoklóit. Azt a népet, melyet

TÁRCA.

A KIS RAVATALNÁL.

Igen, elválnak, még pedig azonnal, mert ez így nem élet, rosszabb a pokolnál is! Miért tűrjék, szenvedjek? — kiabált az asszony s eltorzult ugyannyira, hogy senki sem ismerte volna meg a most haragvó Verában a szép, életvidor nagyvilági hölgyet.

A férfi pedig, a nagy szál erős ember, kin a legujabb szabásu redingott feszült, mozdulatlanul állt s csitítgatta a szepegő kis fiát, Sándorkát. A gyermek keservesen pityegett s hol az anyját, hol az apját kérlelte:

— Ne, ne tegyétek azt! . . .

Kicsi volt még a gyerek, de már tudta jól, hogy mi az a válás. Szüleitől talán többször hallotta, mint az édesem, kedvesem becéző szavakat. És a koravén Sándorkának nagyon rossz sejtelmek voltak a válást illetően: félt, remegett tőle, akárcsak más, korabeli gyerek a kéményseprőtől. S mikor beteg volt és a szülei kérték, hogy vegye be az orvosságot, az okos gyermek azt felelte:

— Jól van, beveszem, de ígérjétek meg, hogy nem váltok el . . .

Sándorka meggyógyult, s mintha azután egy pár hétig szünetelt volna a kutya-macska barátságához hasonló jelenetekkel bővelkedő civódás.

— Ha el akarsz válni, jó, én nem bánom.

Jobb is a válás ennél a cigányéletnél! — szólt mérgesen a törvényszék híres bírója: Bárdos Sándor, a férj.

— Még ma elmegyek! Azonnal . . . — felelt vissza az asszony s hogy szavának nagyobb nyomatókat adjon, maga után erősen becsapta az ajtót.

Másnapra megérkezett az anyós és egy óriási csomagolás után, a kis fiúval együtt hazavitte a lányát.

Hamar vége lett a regénynek, pedig valamikor de másnak képelték a házasságukat, telve voltak a legszebb reményekkel s azt hitték, hogy az ő életük örökké csak forró csókból, szerelmes ölelésből fog állani.

Nehezen lehettek egymásé, a rokonság, mindkét részről ellenezte frigyüket s így sok akadályal kellett megküzdeniök. Az intrikus rokonok borzódva gondolnak arra, hogy a keménynyaku, hajthatatlan Bárdos Sándor és a dacosnak ismert, elkényeztetett szépség: Csala Vera házastársakká legyenek. Szerencsére a házasság első idejében fölöslegesnek bizonyult a hozzátartozók aggodalma.

Szerelmes csókok járták s rájuk borult a rózsaszínű felhő, mely eltakarta rossz tulajdonságait. És akkortájt nagyon nevettek a rosszindulatu rokonok félelmén. De később, amikor elszállott a mámor s az ünnep után jöttek a hosszú, unalmas hétköznapok, foszlott, szakadozott a rózsaszínű felhő és meglátták egymást a való formáikban. Igaz hogy a zivatar elvonulta után eleinte mindig megérkezett a békét jelentő szivárvány: erős

fogadkozások, nagy és beválthatatlan ígéretek alakjában.

A férfi akaratos volt, szeretett a szavához ragaszkodni s asszony még most is azt hitte, hogy neki nem kell engednie, mert ő parancsolásra született. Leánykorában nagyon elkényeztetették az udvarlói s ennek a hatása asszonykorában is nagyon meglátszott. Csala Vera sehogy sem tudott az urának a szófogadó hitvese lenni. Ez volt a bajuk tulajdonképeni okozója.

A Sándorka születése egy időre meghozta a családi békét. A szóviták megfogytak: az anyát egészen lefoglalta az apróság s kevesebb gáncsolni valót talált az urán.

S mivel több gyermekük nem született, újra elkezdődött a viszálykodás. A kis gyermek folyton csak azt látta, hogyan veszekedek a szülei és úgy fájt a szegénykének a szivecskéje, valahányszor perpatvar volt. Összekuporodott olyankor a sarokba és csendesen sirdogált. Az apja, anya egészen megfeledkezett róla, mert hisz összes gondjuk csak az volt, minél válogatottabb sértésekkel illessék egymást.

II.

A válás hamar megtörtént s talán nem volt az tulzás a bíróságtól, hogy az „engesztelhetetlen gyűlölség“-et mondta ki váló okul.

A fiú az anyjához került s ott kesergett folyvást az apja után, szerette nagyon az „édes papát“ s elképzelhető volt szenvedése. Se a játék, se a pajtásai, se az anyjának a

többé visszacsalni, visszasírni nem lehet, ha egyszer világgá megy!

A magyarok Istene mindenkit úgy segéljen, amint a munkában közreműködik.

Társadalmi bűnkrónika.

A sok ezer esztendő, amely ez öreg földteke fölött a mulandóság soha vissza nem varázsolható forgatagába tűnt el, nem mulhatott el anélkül, hogy az embriesség fokozatosan ne fejlődött, haladott volna.

Akármerre nézünk, a kultura bármely terére tekintünk is, az emberi ész és leleményesség sikereit kell bámolnunk. Azt kellene hinnünk, hogy a tudományok rohamos növekedésével, a nagyszerű találmányok szaporodásával önkéntelenül is lépést tarti a közérkölciség nemesbülése, purifikálása.

Am az életben ennek épp ellenkezőjét kell tapasztalunk. Egyetlen egy újságszám fekszik itt előttünk, amelynek sokatmondó hírcimeiből csak a következőket iktatjuk ide: „A bankár és a báróné csalása“, „Az igazságügyminiszter viselt dolgai“, „A halál önkéntesei“, „Elitették a széncsalókat“, „A letartóztatott váltóhamisító ifjak“, „Strassnoffot öt évre ítélték el“, „Egy bankigazgató üzemei“, „A debreczeni botrány“, stb. Ezek a címek nem a tulhevűt újságíró fantáziájának köszönhetik keletkezésüket, hanem tényleg megtörtént események leírása fölé irattak.

Miféle rémséges tükrét képezik e hírek társadalmunk erkölcsiségének! A legbecsületesebb a fentemlített krimieális titulusok közül még „A halál önkéntesei“ cím. Alatta oly emberekről van szó, kik gyáván megugrottak az élet kemény küzdelmei elől és az édes, zavartalan pihenés ölébe menekültek. Óh, korántsem akarjuk szépitgetni az öngyilkosság megvetendő bűnét. De mégis csak többre kell becsülnünk ezt az emberi gyengeséget

kedveskedései nem tudták véle feledtetni az apát.

Bárdos Sándor nem nősült meg másodszor, elég volt neki a házasságból egyszer. Sőt talán sok is. Teljesítette kötelességét s élt a hivatásának s azon időtjait jelentek meg a széles körökben nagy föltűnést keltő jogi művei. Sándorkát minden hónapban meglátogatta és olyankor nagyon-nagyon jó napja volt. Néha eszébe jutott az élet, melytől oly sok boldogságot várt s amely csak civódat, vizsályt hozott számára. A nőket persze kerülte; egyért meggyűlölte valamennyit.

III.

Az asszony se igen dicsekedhetett azzal, hogy meg van elégedve sorsával. Eleinte akadtak ugyan vigasztalói, de azok abban a tónusban beszéltek vele, ahogy az elvált asszonyokkal szokás, Vera pedig az ilyfajta dolgokra nem volt kapható.

A gyermek egészsége nagyon aggasztó volt s a szerencsétlen asszonnak látnia kellett kis fia kinlódását, szenvedését. S úgy félt attól, hogy elveszti az egyetlen is, akit igazán szeret.

A beteg fiucska mindig az apját hívta s Vera borzasztóan kesergett. Sokszor föltette magában, hogy visszamegy a volt férjéhez, de büszkesége mindig megakadályozta abban. És élte azt a se leány, se asszony életét, melynek oly kevés a boldog perce.

A városban, hol laktak, pusztított a ragályos kór, mely gondoskodik arról, hogy a menyben mindig elegendő számú angyalka legyen. Sándorka megkapta a betegséget; az orvosi tudomány már nem segített.

Egy ködös, lucskos este, Bárdos Sándor táviratott kapott, melyben ez állott:

amazokénál, kik hiu élvágyból inkább megfertőztetik a társadalom erkölcsiségét, sem hogy szilárd elhatározással, a becsületesség jegyében felvennék a harcot az élet viszontagságaival.

A tudvány, az értelmiség terjedése morális hatásának gunyára szolgálnak a minduntalan fokozottabb mértékben ismétlődő bűntények. Egyes esetekben meg szinte úgy tetszik, hogy a műveltség, a raffineria élesítésére felhasznált tudás éppenséggel elősegíti a bűncselekményeket, ezek közül pedig különösen a csalást. Keressük, kutatjuk azt a regulátort, amelylyel a közérkölciség elfajulását szabályozni lehetne, de nem találjuk. Nem találjuk sem a törvények szigorú alkalmazásában, sem a nevelés tökéletesítésében, sem pedig a vellásosság emelésében. Nem találjuk főleg azért, mivel társadalmunk ma már annyira „felvilágosult“, hogy az élet gyakorlatában az emberek miibe se veszik a törvénytől való félelmet, a nevelést, miben részesültek és a Mindenható végtelen hatalmát. Ellenben uralkodó csillaga a mai kornak: az urhatnáság, a fenhéjázás, a cimkórság és a minden áron érvényre jutni akaró szereplési viszketeg.

Mindenütt ott lenni, ahol élvezni lehet, mindenütt felszinen uszni, ahol tündökölni lehet, mindenütt többet mutatni, mint amennyi tehetségünkben áll: ez a mai kor nyitlan be nem vallott, de annál inkább követett jelszava. S dőljön bár romba mindenünk: a tisztesség, becsület, elégedettség, sőt maga aő élet is, — ebből a beteges hajlamunkból nem engedünk.

Valóban ideje már, hogy kissé magunkba szálljunk, hogy végre is belássuk, hogy minő rettenetes, az élet magasztos hivatásába üldözö bűnt követünk el, amikor meggondolatlan könnyelműséggel nagyravágyásunk kedvéért feláldozzuk legbecsesebb erőneinket, amelyek kedvessé tehetik előttünk ezt a rövid földi életet.

— Azonnal jöjjön, Sándorka meghalt, — Vera.

Se több, se kevesebb. Az apa félőrtülten rohant gyermekéhez.

IV.

Szomoru volt a voszontlátásuk, halkan köszöntötték egymást. A kandeláberekől megviágitott kék drapériával bevont szobácskában szállott-szállott a tömjénfüst . . . A sok-sok virággal telehintett ravatalon fekvő kis fiu olyan volt, mintha nem is lett volna halott, hanem csak aludt volna szépen, csendesen . . .

A férfi az asszony mellé állt s vigasztalni kezdte a mélyen sujtott nőt:

— Lásna, Vera, így volt ez megírva, így kellett ennek történnie. Talán jobb is szegénykének, mert hisz annyit szenvedett miatunk.

Göröcsök zokogás volt rá a válasz s a komoly, élemedett ember maga is könnyezett.

Visszafojtott hangon, szinte sugva beszélgettek, talán attól féltek, hogy meghallja a kis halott.

— Mi vagyunk az oka, — szölt bűnbánólag az asszony — ha nem civódtunk volna annyit, akkor talán még most is élne. Szegény Sándorka mindig csak magát hívta, még az utolsó percében is csak magáról beszélt . . .

A sokat szenvedett asszony abban a mély gyászruhában olyan alázatosnak látszott, ahogy a volt urára tekintett. Nem volt már az többé a dacos, büszke Vera. Megtörte a csapás.

Szóba került minden emlék, ami a kis

Minden becsületes ember kötelessége, hogy emancipálja magát a társadalom bevett félszeg szokásaitól és csak a lelkiismerete szavára hallgatva semmi körülmény közt ne térjen le a becsületesség ösvényéről. Erre csak úgy kényszeríthetjük magunkat, ha egy pillanatra sem feledkezünk meg a legszigorubb önbírálatról és minden tettünk, minden cselekvésünk alkalmával meggondolnók, vajjon mit tartanánk olyan egyénről, aki azt követné el, amit elkövetni egy gonosz pillanatot sugalja nekünk.

Minél többen bírálják meg szigoruan a saját tetteiket és szándékait, annál tisztább, mocsoktalanabb lesz a közérkölciség és annál erősebb a társadalom, amelynek tagjai mindannyian vagyunk.

Ujdonságok.

— Nyulvacsora. Bertók János jönevű vendéglős ma, vasárnap nyulvacsorát rendez teljesen renovált helyiségeiben. Az aláírási iv ki van bocsátva és kívánatos az idején való jelentkezés, mert a kilátásba helyezett özpecsenyére máris oly tömeges az alájegyzés, hogy a későn iratkozók már csak a csontokhoz juthatnak. Családiass jellegű lesz a vacsora, tehát hölgyeket is szívesen látnak úgy a vendéglős, mint a már eddig aláírottak.

— A helyérdekű vasúttak. A kereskedelemügyi miniszter rendeletet küldött a szegedi kereskedelmi és iparkamarához, amelyben sürgős javaslatot kér az iránt, hogy a kamara területén tervezett helyi érdekű vasúttak szüksége milyen sorrendben fontos. A miniszteri rendelet célja az, hogy a kamarák közgazdasági, kereskedelmi, ipari és forgalmi érdekből állapítsák meg, vajjon a területükön legelőbb melyik vidéken sürgős a vasúthálózat mielőbb való növelése és kivált, hogy az államsegélyt, illetve az állam hozzájárulását mely vonalakon adják meg legelőbb. A szegedi kereskedelmi és ipar-

fiuval volt összefüggésben s csupa véletlenségből a boldog időről is megemlékeztek.

— Vera, minek hagyott el? — sugta szemrehányóan a férfi.

— Hisz már rég megbántam, most olyan boldogok lennénk mind a hárman — és zokogott tovább.

A gyertyák égtek, libegett-lobogott a lángjuk s a füsttel összevegyült virágillat kábítóvá tette a levegőt. S Vera a fuladt levegőtől, vagy talán a nagy fájdalomtól — elájult . . . s a férfi karjaival sietett őt felfogni . . . Szorosan, szerelmeson tartotta ölében s azután az oly régóta vágyott csókjuk elcsattant, ott, a halottas szobában . . .

S a kis halott, mintha csak ezt akarta volna . . . mosolygott . . . szépen, édesen. Hiszen megtalálták egymást a szülei, akiket igen nagyon szeretett.

És csak most mondta meg az asszony Sándorka utolsó üzenetét:

— Mamuska, szeresd az apuskámat, légy jó hozzá . . . szeresd . . .

Szent lett előttük a kis fiu utolsó akarata, hisz életében úgy se tettek aszerint. A temetésen már karonfogvást, egymáshoz simulva voltak. Elválasztotta őket ugyan a törvény, de a közös, nagy csapás által sziveik találkoztak . . . egy új, egy boldogabb életre . . .

— — — — —
És valahol fönn, a báránnyelűs égen tul: a menyországban, az angyalok csodás hazájában, egy szőkefürtös angyalka kezecskéit összetéve szépen, imádkozik a boldogságukért . . .

kamarának a Bácsme gyében és Csongrádme gyében tervezett és szükségelt vasútkiépítési sorrendje tárgyában kell javaslatot tennie. A kamara most foglalkozik ezzel a kérdéssel és ebben a tárgyban közelebbi ánkéte t tartanak. Ezen az ánkéten a nevezett két megye közgazdasági életének vezető emberei fognak a jelentés vasút-politikai és forgalmi kérdésben javaslatot tenni. A kamara elnökségének az a terve, hogy a javaslat minden érdeket kielégítsen és a kereskedelmi miniszterhez intézendő jelentés ki fogja fejteti, hogy Bácsme gyé és Csongrádme gyé nagyobb arányu vasúti behálózása az országnek egyik legfontosabb közgazdasági érdeke. Az ánkét javaslatával a február elején tartandó teljes ülésén foglalkozik majd a kamara.

— **Bál.** A Polgári Kör február hó 9-én könyvtára javára táncmulatságot rendez. Az előkészületek folynak serényen s meghívók a legközelebbi napokban kibocsátatnak.

— **Az államvasutak árutorlódása.** Az államvasutak vonalain nagy erővel folyik az áruforgalom restanciáinak a földolgozása. A forgalom az összes vonalakon rendkívül élénk, a hátralék földolgozása gyors léptekkel halad előre és ha az időjárás közbe nem szól, egy-két nap múlva megszűnik a szállítási mizéria. Az államvasut intézkedett, hogy mindenütt megkezdődhessen a rendes árufelvétel Budapest részére. A Magyar Államvasutak igazgatóságától nyert hivatalos értesítés alapján jelenti a Magyar Tudósító, hogy a Budapestre szóló teherárúk forgalmának korlátozása e hónap 18-án megszűnt és így péntek reggeltől kezdve az összes vonalak ismét megnyitják a rendes teherforgalomnak.

— **Uj városháza Szentesen.** Szentes rendezett tanácsu város új városházát épített. A városi tanács már kiírta a pályázatot az építendő városháza tervének az elkészítésére. A pályatervet március 30-ig nyújthatók be a szentesi polgármesteri hivatalhoz. Kizárólag magyar honosok pályázhatnak. Az első díj 2000, a második 1000, a harmadik 500 korona.

— **A kivándorlás korlátozása.** A kormány köréből az utolsó hónap során egyre gyakrabban volt hallható, hogy a kivándorlás korlátozása elkerülhetetlenül szükséges. A belügyminiszter a reformot kiállításba is helyezte már, amit főleg az agráriusok követelődésével hoznak kapcsolatba. A miniszter ezt az ígéretet komolyan veszi s a kivándorlásra vonatkozó szabályok átdolgozását már el is rendelte. Hát bizony ez helyes is, mert az alföldi kubikos munkások kivándorlása a beérkezett jelentések szerint egyre nagyobb mérvet ölt.

— **Az öreg bakák.** Tudvalevő, hogy az 1904. évi tavaszán bevult háromszentendőkatonák még mindig nem szabadulhattak ki a kaszárnyából. Az ekzslekszes állapot miatt 1904. évben nem a rendes időben, hanem május elején vonultak be szolgálatra. Most emiatt nem szabadulhattak ki októberben, de még karácsonyra sem, habár ezt már régen megígérték nekik. Most aztán kiderült, hogy csak május 9-én engedik őket szabadon, bárha az ujoncok már e hó 15-én bevonultak a közös hadsereg ezredeihez. Emiatt nagy az elkeseredés a kaszárnyában a szegény öreg bakák között.

— **Mégegyszer az erdővágás.** Munkások jártak szerkesztőségünkben s annak közlésére kértek föl bennünket, hogy az uradalmi tisztai erdők favágásának idei kimaradása nem rajtuk, a gyalogmunkásokon múlt, hanem a fuvarosokon, akik a más évi bérekért nem

vállalkoztak a vágott erdei termék beszállítására. Ők szívesen vágták volna — mint mondják — a régi feltételek mellett, ha fuvarost szintén a korábbi díjazás mellett kaptak volna. Vágják, ha nem kell szállítaniok az uradalmi részt, ma is készséggel, sőt örömmel, mert szükségük van a tűzrevalóra; most már rá is érnének. Vágják, ahogy az uradalom akarja, a szokott árákért és részért, de szállítsa az uradalom a saját részét, mivel ők a fuvarosokat nem bírják megfizetni. Ha ez így igaz, amit részünkről nem vonunk kétségbe, akkor csakugyan nem érheti vádmunkásainkat. A baj csak az, hogy a változó időjárás és vizállás mellett — mint értesültünk, az uradalom sem merhet ily későn favágásba fogni.

— **Közgyűlés.** A Mindszenti Iparosok és Kereskedők Köre éves közgyűlését folyó hó 27-én tartja a kör helyiségében, melyre a tagok figyelme ezuton is felhivatik.

— **A szentesi vasúttársaság,** Szentes város, mint vasut-tulajdonos, régóta folytat tárgyalást a szentes—hódmezővásárhelyi, továbbá az orosháza—szentes—csongrádi vasúttársasággal a szentesi vasútállomás közös használatára nézve. A város a szentes—hódmezővásárhelyi vasúttársasággal már meg is állapodott volna, hogy az állomási épület használati díja a pályatest hosszágának arányában állapítsák meg. Közbejött azonban az orosháza—szentes—csongrádi vasúttársaság, melynek érdekében Török Emil építési vállalkozó azt vitatta, hogy a használati díj az állomásra befutó tengelyek arányában állapítsák meg. Ezt az álláspontot a város nem fogadhatta el. Megegyezés nem jöhetett létre, így Szentes város kénytelen volt a kereskedelemügyi minisztert felkérni, hogy a három vasúttársaság közt tegyen igazat. A kereskedelmi miniszter már döntött is, még pedig Török Emil nézetét fogadta el. Tehát a két vasúttársaság nem a pályahosszágára, hanem az állomásra befutó tengelyek arányában fizet a szentesi állomási épület használatáért. Ugyancsak azt is kimondotta a miniszter, hogy a szentesi vasúti állomás épületét a három érdekelt vasúttársaság közül az bővítsse ki, amelynek ez leginkább érdekében áll.

— **Suba-lopás,** Korom Lajos, a mindig jókedélyű újságíró érzékeny kárt szenvedett e hó 13-án a kisteleki vásáron. Felesége, mint ipart űző, árut átvitte a kisteleki vásárra s addig, amíg ő a vendéglőbe betért néhány pillanatra melegedni és a fuvaros a lovakat az istállóba vezette, máig is ismeretlen tettes elemelte az udvarban álló kocsi ülésén hagyott bundát, téli kendőt stb egyeb téli gunyaféléket. Mikor a kocsis kijött az istállóból, azonnal észrevette a bajt, zajt csapott, szaladt mindenki minden irányban, csendő, rendőr legott kéznél volt, de hiába való lett minden fáradozás, az értékes ruhaneműek eltűntek örökre, a károsult asszony nem kis bánatára.

— **Időjárás és vizállás.** E héten állandóan langyos idő járt, a föld fagya mondhatni, majdnem mindenütt kiment. Vasárnap óta a Tisza apadásban van s azóta a révjárás is biztosítva van, legalább is addig, ameddig a Tisza jege meg nem indul. Tegnap nagyon bolondos időnk volt. Napsugár, hó, eső, szél, egymást váltották föl.

— **Zsákba dugott földbirtokos.** Ifjabb Szabó Pál, Palatinus György és Lauka Pál csanyteleki legények a múlt év március 23-án megtudták, hogy Bercsényi István földbirtokos a községen kívül eső szőlőjében tartózkodik. Elhatározták, hogy rálesnek Bercsényire és amint hazafelé tart, kirabolják. Így is történt. Bercsényi késő este indult haza a sötét ország-uton. Ifj. Szabó Pál és

Lauka Pál elibe toppantak és gyufát kértek tőle. Ezalatt Palatinus György a háta mögé lopózott és egy zsákot húzott a fejére. Erre azért volt szükség, mert Bercsényi rendkívül erős ember, aki játszva elbánt volna támadóival. A három utonálló a földbirtokost a szó szoros értelmében zsákba dugta. Mikor így ártalmatlanná tették, leteperték a földre, Szabó a fejére ült, Lauka a lábait fogta le, míg Palatinus a zsebeit kutatta ki. Bercsényinél mindössze 3 korona 60 fillért találtak, amelyet elraboltak tőle. A kir. ügyészség a három rabló ellen most vádiratot készített. A különös rablási história ügyével a legközelebbi esküdtszéki cikluson foglalkozik a bíróság.

— **Mikor indul a vonat?** A mindszenti állomáson ácsorgott a nép. Szél Mihály jóízűen pipálva várakozott. A különböző vasúti hirdetések olvasgatta, amikor odaállt elé egy öregasszony:

— Ugyan lelköm, nem tudná megmondani, mikor indul Szegvárra a vonat?

Szél Mihály gondolkodva lenézett a földre s a botjával vonalakat húzott... Sokáig gondolkodott, hogy hát ugyan, hány órákor is indul? Egyszer csak fölragyog a tekintete. A szájából kiveszi a pipát s lekopantja a botot, a kalapot pedig homlokára csusztatja s derült mosollyal mondja.

— Hát a füttyüléskor!

— **Ahol leszállítják az adót.** Irigykedve nézhetünk át a szomszéd Romániában, de irigyelheti az adóterhek folytonos emelése által sujtott világ is ezen ország polgárainak sorsát, ahol a parlament közelebbi törvényjavaslatot fogadott el a közadóknak 1907. évi április 1-től 5 millió leuval való leszállítása tárgyában. Ezt a szinte példa nélkül álló adóleszállítást a román nép az állami pénzügyek rendezettségének köszönheti. Az örömdetes fejlődés főokát Románia lakosságának állandó növekvése teszi; évenként 80,000—100,000-el szaporodik a lakosság száma és ezzel arányban növekszik a vagyonosodás. Milyen óriási ellentét! Nálunk kivándorlás, elszegenedés, adóemelés, Romániában népszaporodás, vagyonosodás, adóleszállítás.

— **Furcsa hirdetés.** Egy vidéki lapban olvassuk az alábbi házassági ajánlatot: Férfihez menő lányok figyelmébe! Egy nőtelen ifju, még pedig nem lump itt, — Szelid, csendes véru, szereti a krumplit — Házasodni akar innen a városból — Mert itt választani tud a sok szép lányból — Nem kíván hozományt, mint más sok legény — Csak legyen a leány csupa tiszta erény — Lehet az fiatal, öreg lány vagy árva — Csak ne legyen pisze, görbe, avagy sánta — Lehet bár özvegy is, ha nincsen gyermeke — Ha a nőnek nincsen széles, nagy termete — Elveszem, ha kerül, ki mer ajánlkozni? — Ki meri életét velem megosztani? — Ha akad valahol ily szerelmes falat — Irjon egy levelet Csojetoto alatt.

— **A hernyóveszedelem.** Tavaly rengeteg kárt okozott a hernyó főleg a magyar gyümölcstermelésben s ebben az idénre sem jobb a kilátás. A földmivelésügyi miniszter erre való tekintettel elrendelte, hogy a főszolgabírák a hernyóirtást úgy a községi előljáróságok, mint a csendőrszék után a lehető leghamarábban ellenőriztessék. — Fontos dolog, hogy a hernyófészkek még a tél folyamán kiirtassanak, annál is inkább, mert a fehér galagonya pille és a sárga farku pillangó hernyója már március végén elszéled s akkor a fészkek irtása már céltalan. Figyelmezteti a miniszter a közönséget arra is, hogy a hernyóégető lámpáknál sokkal jobb a kénnel vagy hornyózó ollóval való irtás.

— Legényháboru. Valóságos harc színe helye volt vasárnap este a kisteleki nagyvendéglő. Az ott mulató legények egyike, Sinka Antal a tánc hevében szándékosan beleütközött a körülötte táncoló legényekbe s ebből keletkezett a rettenetes legényháboru. Sinka Antalt a táncoló legények egyike mellbe vágta. Sinka emiatt a hozzá legközelebb álló legénybe kötött. A legények botokkal, késekkel egymásnak rohantak. Három-négy revolverlövés is eldőrdült. A nagy verekedésre megérkezett csendőrség csak alig tudta megfékezni a dühöngő legényeket. A vendéglő helyiségét kiürítették s ekkor a földön heverve találták Sinka Antalt és Bolford Andrást. Sinka majdnem a fölismérhetetlenségig össze volt szurkálva. Amikor a csendőrök föl akarták emelni, akkor vették észre, hogy már halott. Bolford Andrást pedig az egyik golyó súlyosan megsebesítette. A verekedés alatt többen is megsérültek, de ezek a csendőrök elől hazamenekültek. Hogy ki szurta agyon Sinkát s hogy ki lötte meg Bolfordot, azt nem tudta a csendőrség.

Drágaság mindenfelé.

Ah, milyen drága lett az élet.
Az árak szöknek szörnyűmód,
Felszófták immár a lakbért,
És fölemelték az adót.

Drágább lett a feketekávé,
Drágább a szappan és a szén,
Drágább a hús, drágább a gallér,
A suviksz és a sütemény.

Maholnap drágább lesz a viz is,
És drágább lesz a levegő
És drágább lesz a napsugár tán
És persze drágább az — eső.

Ily türehtetlen drágaságban
Jelentem tisztelettel én
Hogy pár fillérrel a jövőben
Megdrágul majd a — költemény.

Elvégre hogyha stájerolnak
Mindenfelé egyformakép.
Hát miért ne stájerolna egyszer
Az ötletes póétanép.

Önök látom, kacagnak erre,
Pedig nincs rajt nevetni mit,
Joga van a költőnek is tán
Drágábban adni rimeit.

Igaz, hogy a poéta-börzén
Nagy a kínálat szerfelett
És hogy nehéz dolog fokozni
A költemény-keresletet.

De végre is, tisztelt közönség,
A költőnek is élni kell,
És minthogy nincsen már egyébje,
Hát a — versét emeli fel.

S ha nem kapunk mi drágasági
Pótlékot minden vers után,
Hát egyszerűen úgy teszünk majd,
Mint a pékmester valahány.

Kisebbre sütik ők a kiflit,
Bár ára ugyanaz marad,
Mi meg egy-két strófát lecsipünk
A szörnyű drágaság alatt!

Népmozgalmi adatok.

Rovatvezető: Mihály János áll. anyakönyvvezető.

Születtek: Tóth István r. kath., Magony Pál r. kath., Ambrus József és Ambrus Mária ikrek r. kath., Gál Dezső r. kath., Balog Viktória r. kath.

Elhaltak: Zsótér András r. kath. 6 hetes, hörglob. Márton Rozália r. kath. 4 éves, béllob. Suttai Mátyás r. kath. 44 éves, tüdőlob. Schlésinger Juda izr. 81 éves, aggkori végkimerülés. Ambrus József r. kath. 5 napos, veleszületett gyengeség.

Kihirdetés végett jelentkeztek: Fülöp Ferenc és Sutte Mária, Vida András és Hanga Mária (Szegevár), Hevesi Erneszt és özv. Kis Erzsébet, Bánfi János és Takács Anna, Szécsi József és Nagy Etelka, Szuhai Ferenc és Kurucsai Anna.

Házasságra léptek: Antal József Sánta Veronikával, Sebestény András Dombi Máriával, Veszélovski Ambrus Pap Erzsébettel, Német József Nagy Rozáliával, Tátár Ferenc Nagy Ilonával, Répás János Horváth Emmával, Hegedűs József Német Annával, Pinka János Kis Teréziával.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
OLOSKAI HORVÁTH ANTAL

Horváth A. könyv- és műnyomdája, 1907.

NYILTTÉR.

(E rovatban közöltékért nem vállal felelőséget a szerkesztő).

Nyilatkozat.

Ifj. Ludányi József ur ellen 1906. évi október hó 28-án akaratlanul sértő szavakat használtam a Kovács Imre-féle vendéglő helyiségében. Magam is sajnálom a félreértéseket s kérem azt meg nem történnék tekinteni, mert nem akartam sérteni.

Mindszenti, 906. nov. 20.

SERES DÁNIEL.

Két ügyes fiu

ácstanulónak fölvetetik Csótó Nagy István fakereskedésében.

Legjobb mellékkereset

nők és családok részére. Egy helyen és egy háztartásban se hiányozzék az eredeti

STIRIAI KÖTŐGÉP

melylyel naponta a legkényelmesebben

5—6 koronát kereshet mindenki.

Árjegyzék ingyen.

Kedvező fizetési feltételek.

Tanítás Budapesten ingyen.

Első Styriai kötőgépgyár
magyarországi képviselője

Fogl József Lajos

8—30 műgépész

Budapest VI., Csengeri-u. 54.

Acetilén-fény

minden házban!

A költséges acetilén-berendezések elkerülése céljából oly acetilén-lámpát szerkesztettem, amely alacsony ára miatt lehetővé teszi, hogy korunk e valóban gyönyörű és mindammellét csekély költséget igénylő fénye minden házban élvezhető legyen.

Minden általam készített lámpa kis fejlesztőgéppel van felszerelve, a mely jóság és megbízhatóság tekintetében az eddigieket messze fölülmulja.

Készítek asztali, függő és utcán kézben hordozható acetilén-lámpákat egyszerű és diszes kivitelben, ugyszintén üzletbe való és nagy fényerejű műhelyi lámpákat.

Aki érdeklődik lámpáim iránt, szívesen látom főutcán levő műhelyemben.

Midőn megjegyzem, hogy acetilén-lámpáim árai nagyon jutányosak, kérem a nagyérdemű közönség szíves támogatását.

Tisztelettel

Bálint Dávid

6—10

lakatos

Tisza-utca és Fő-utca sarkán.

A legelőkelőbb orvostanárok által ajánlott és a kiállításokon aranyérmekkel és díszoklevelekkel kitüntetett

ESTERHÁZY-COGNAC

mely

a közönség kedvencz itala
mindenütt kapható.

Központi iroda:

GRÓF ESTERHÁZY GÉZA-FÉLE
COGNACGYÁR

Budapest V., Nádor-utca 16.

9—12